

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 881/2016
07.09.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Горана Чавлине и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљене В.З., због кривичног дела убиство на мах из члана 115. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене В.З. – адвоката Н.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.299/14 од 09.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 142/16 од 02.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 07.09.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене В.З. – адвоката Н.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.299/14 од 09.12.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 142/16 од 02.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К.бр.299/14 од 09.12.2015. године окривљена В.З. оглашена је кривом због извршења кривичног дела убиство на мах из члана 115. КЗ и осуђена је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју јој се урачунава време које је провела у притвору од 25.07.2013. године до 23.10.2013. године.

Истом пресудом окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка и то оштећенима И.М. и Д.М. у износу од 207.000,00 динара, а суду у износу од 247.751,78 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени Д.М. и И.М. су са имовинскоправним захтевом упућени на грађанску парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 142/16 од 02.03.2016. године усвојена је жалба браниоца окривљене В.З. и преиначена је у делу одлуке о казни пресуда Вишег суда у Новом Саду К.бр.299/14 од 09.12.2015. године, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљену В.З. за кривично дело убиство на мах из члана 115. КЗ, за које је оглашена кривом првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године коју ће издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора, при чему не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом

који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљена једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће наредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне, с тим што се окривљеној у изречену казну урачунава време које је провела у притвору од 25.07.2013. године до 23.10.2013. године, док су, жалба браниоца окривљене у преосталом делу и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, одбијене као неосноване и побијана пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене В.З. – адвокат Н.К. због повреде закона из члана 485. став 2. у вези става 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреда закона из члана 439. тачка 2) и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи у целини пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 142/16 од 02.03.2016. године тако што ће окривљену В.З. ослободити од оптужбе за кривично дело убиство из члана 113. КЗ по основу члана 19. КЗ или тако што ће окривљеној изрећи условну осуду или да укине наведену пресуду у целини и предмет врати Апелационом суду у Новом Саду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим, односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљене као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеној. Међутим, бранилац суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемички са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа, истицањем да су нижестепени судови погрешно радње окривљене правно квалификовали као кривично дело убиство на мах из члана 115. КЗ и огласили је кривом за ово кривично дело, обзиром да погрешно налазе да је напад покојног оштећеног Д.М. престао, јер из утврђеног чињеничног стања

произилази да је критичном приликом покојни оштећени без повода и противправно напао окривљену, нанео јој лаке телесне повреде и затим кренуо по секиру, уз претњу „идем по секиру, све ћу вас побити“, да би га потом окривљена у стању јаке раздражености и препасти изазване нападом и претњом коју је доживела као стварну, озбиљну и могућу, одбијајући истовремени противправни напад док је исти трајао, лишила живота у нужној одбрани из страха за сопствени живот и живот својих родитеља, због чега је по мишљењу одбране окривљену из разлога јер је деловала у нужној одбрани требало ослободити од оптужбе. Даље је наведено да уколико се то не прихвати окривљену би требало евентуално огласити кривом за кривично дело убиство у прекорачењу граница нужне одбране из члана 113. КЗ у вези са чланом 19. став 3. КЗ услед јаке раздражености или препасти изазване нападом и ослободити је од казне имајући у виду бројне олакшавајуће околности на њеној страни или би се у конкретном случају по мишљењу одбране евентуално могло радити о путативној нужној одбрани, а што све у битном по налажењу овога суда представља оспоравање утврђеног чињеничног стања и сопствену оцену доказа у правноснажним одлукама.

Имајући у виду да је у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено, а да се суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеној и њеном браниоцу, због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљене у образложењу захтева за заштиту законитости наводи да су у побијаним пресудама разлози о одлучним чињеницама у знатној мери нејасни и противречни, обзиром да остаје неразумљиво и противречно да ли је окривљена критичном приликом била у стању јаке раздражености или у стању препасти изазване нападом, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Како наведена повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеној и њеном браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљене оцењен као недозвољен.

Из напред изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене В.З. - адвоката Н.К., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.